

Obitelj i posao te nemogućnost njihova prožimanja u suvremenom društvu

Obitelj je zajednica srodstvom i emocionalno povezanih osoba, to su roditelji i djeca koji usvajaju zajedničke norme ponašanja i običaja. U obitelji usvajamo mnogo toga lošega i dobrog. Naše navike, obveze i odgoj stečeni su u obitelji. Znači, mnoge životne promjene koje mogu biti i dobre i loše. Prvi najvažniji čimbenik u obitelji je osobnost. Otac vas može naučiti kako se ponašati prema drugim ljudima s poštovanjem, majka će vas naučiti kako biti puni razumijevanja za druge, u svađama s bratom i sestrom učimo i stječemo spoznaje kako biti strpljiv prema drugima. Kako su naši roditelji uz sve njihove obveze našli vremena i za nas? Našli su, oni usklade svoj posao s obitelji, zadovolje svoje potrebe prema djeci. Oni su u stvarnoj dilemi kako organizirati svoje vrijeme. Uvijek nađu vremena za nas. Roditelji su se spremni žrtvovati za svu svoju djecu. Posao i rad je neki koncept za koji se žrtvuju kako bi zadovoljili potrebe djece i svoje dnevne potrebe. Kada se spomene obitelj, tu uvijek zamišljamo oca koji radi i majku koja je domaćica, ali zašto je uvijek tako? Naravno, u životu žene dom i obitelj uvijek će zauzimati središnje mjesto, a to ne isključuje neke mogućnosti da žena ima i neku drugu profesiju. Pažnja oko djece i muža uvijek će biti ženino najveće dostojanstvo, ali ona može i izvan kuće imati neku karijeru te voditi uspješan i poslovni i obiteljski život. Žene su pozvane na obitelj, posao, društvo. Trebaju imati i nešto izvan obitelji, gdje se mogu opustiti i pogledati na drukčiji svijet oko sebe, tražiti primjere među drugim ženama u svom okruženju. Život je kao klackalica: nekad smo gore, a nekad dolje.

Čudno je to kako netko preko noći odraste iz bezbrižne djevojke u zrelu ženu, majku koja je spremna žrtvovati uspješnu karijeru da bi se posvetila svojoj obitelji, jer je neizlječiva bolest postala surova istina u njezinoj obitelji. Iz dana u dan ona je strpljivo obilazila bolnice i liječnike očekujući čudo koje se na žalost nije dogodilo. Dogodilo se ono najgore, izgubila je supruga, a njezina kći oca. Ostala je velika tuga i bol koja je iz dana u dan postajala sve veća i veća. Srećom, tu je njezina i njegova obitelj koji su joj velika podrška i oslonac u svemu. Prošla je godina i život je krenuo dalje. Pokušava se vratiti snovima o svojoj karijeri uspješne ekonomistice i nastaviti tamo gdje je stala. Krenula je s vlastitim poslom, uspješno nastavila školovanje i odgaja svoje dijete s tolikom ljubavlju, i za sebe i za oca kojega nema. Često se pitam odakle crpi toliku snagu i energiju da sve to podnosi s osmijehom na licu, tako da njezinu tugu i bol drugi ne vide jer ne želi da je sažalijevaju. Želi biti kao i druge poslovne žene, majke, studentice, jer ona je to sve.

Zrinka se to jutro probudila ranije nego inače. Njezina majka Laura skočila je odmah na njezin prvi uzvik. Laura je u deset sati trebala biti u kafiću kojem je vlasnica, a u trinaest sati na fakultetu jer ima zadnji ispit koji joj je ostao. Uz osmijeh na licu ustala je i napravila doručak svojoj mezimici. Kako će Zrinki objasniti da mame neće biti cijeli dan i da će dan provesti s tetkom koja je stigla s poslovnog puta? Zrinka je, kao i druga djeca, bila veoma stidljiva i teško se navikavala na "nove" ljude, tetku je zadnji put vidjela prije šest mjeseci i ne sjeća je se baš. No, Laura je vjerovala da će njezina Zrinka i ovaj dan biti najbolje dijete na svijetu. Nekako prije pola deset Laurina sestra Mirela stigla je k njima kući i s velikim osmijehom na licu te rukama punim poklona priskočila do Zrinke, no Zrinka je isto tako svoju tetu dočekala kao da su svaki dan zajedno. Laura je ubrzo poljubila Zrinku i izjurila iz kuće jer ima poslovni sastanak. Svake je minute pogledavala u mobitel čekajući sestrin poziv jer je stalno mislila na svoju Zrinku, a s druge strane sastanak se odužio i ona je morala već krenuti na ispit.

Zrinka se tako sretno igrala sa svojom tetom, kao da su svaki dan zajedno. Mirela je u toj igri zaboravila nazvati Lauru i javiti joj da je sve u redu. Njih dvije su kuhale ručak, pravile kolače i plesale. „Teta Mirela, zašto ti nisi moja mama, da se stalno igramo i plešemo?“- upitala je malena Zrinka dok joj je teta pravila frizuru. Mirela se samo osmjehnula, sjetivši se istoga trenutka da još nije nazvala Lauru. Poslala joj je kratku poruku i

nastavila se igrati sa Zrinkom. Kad je Laura stigla kući, Zrinka i Mirela ležale su zagrljene i uspavane na kauču. Bila je preumorna pa je samo ugasila televiziju i otišla je spavati. Ujutro je otišla iz stana, prije nego su se Zrinka i Mirela probudile, mrzeći sebe zbog nedostatka vremena za druženje sa svojom kćeri. Vjerovala je u Mirelu, da će se dobro brinuti o Zrinki, postala je bezbrižna i sigurna kako čini najbolje.

Nakon nekoliko tjedana Mirela i Laura su odlučile da je najbolje da se Mirela preseli na neko vrijeme kod Laure, jer je tako lakše za obje. Laura je sve rjeđe vidala svoju kćer jer je sve više radila. Još jedan užurbani Laurin dan je proticao dok joj nije zazvonio mobitel. Zvala je Mirela. Prestrašenim glasom rekla je Lauri samo: " Brzo dođi do Rebra, Zrinka je pala i razbila glavu". Laura je u tom trenutku već bila u autu i otišla do bolnice. Mala Zrinka, kada je vidjela svoju mamu, bila je najsretnije dijete na svijetu. Uz svu ljubav njezine tetke Mirele, njoj je u tom trenutku bila potrebna njezina majka. Nakon ovog svega Laura je shvatila da je previše radila i da nije vidala svoju kćer. Shvatila je da joj je posao postao gotovo bitniji i da je Zrinku vidala samo navečer pred spavanje. Promijenila je to sve. Postala je opet ona stara Laura kojoj je kćer bila najbitnija, sa Zrinkom je provodila sve više vremena i shvatila je da je najveća sreća u njezinom djetetu. Koliko joj je god posao donosio neku sreću, nije to bila sreća kao njezina Zrinka. Dječje ručice bijahu najljepši dragulj oko Laurina vrata.

Posao nam može donijeti sreću, ali nije to sreća koju možemo dobiti u obitelji. Obitelj je ipak najvažniji čimbenik u životu. Jedna od najvećih ženinih zadaća je upravljanje domom. Uistinu nema težeg i zahtjevnijeg zanimanja nego biti majka. Svaka žena u svojim životnim okolnostima, ma kakve one bile, trebala bi postići puninu svoje ženske osobnosti okupljajući članove obitelji i dijeleći s njima beskrajno puno ljubavi i nježnosti. Zrinka se ugnijezdila u toplom majčinom krilu i cijeli je svijet zablisato bojama najljepše nebeske duge.

Ivana Leko
Dobna skupina: 3.-4. razred SŠ